

Rövid Márton László

Vita a demokrácia hatáiról

„A kortárs politikai vitákban a liberális demokráciának nincs hiteles alternatívája. [...] A nemzetállamot, mint az állampolgárság kitüntetett helyét ugyanakkor többen megkérdőjelezik” – szól Will Kymlicka (jelen kötet: 75) kortárs politikai filozófus diagnózisa. Magyarul viszont kevés jelent meg a demokrácia új, nemzetállamokon átívelő, illetve kozmopolita formáit taglaló elméletek és ezek bírálatai közül,¹ ennek megfelelően a vitába is kevés magyar gondolkodó kapcsolódott be. Ezen próbál változtatni a *Replika* válogatása.

Miről szól a vita?

Az 1990-es években tűnt fel egy új kutatási terület a nemzetközi kapcsolatok elmélete és a politikaelmélet határán, ami a *nemzetközi politikaelmélet* nevet kapta. A „hagyományos” politikaelmülethez hasonlóan a nemzetközi politikaelmélet megközelítésmódja is *normatív*, azaz nem magyarázni kíván folyamatokat és intézményeket – ahogy arra a politikatudomány vállalkozik –, hanem ezek értékelését végzi el. A nemzetközi kapcsolatok elméleti elsősorban az államok jogaival, kötelességeivel és felelősségével foglalkoznak, ezzel szemben a nemzetközi politikaelmélet fókuszában az *egyén* áll. Ugyanakkor a „hagyományos” politikaelmélettel ellentétben a nemzetközi politikaelmélet a politikai filozófia alapvető kérdéseit nem nemzetállami, hanem *transznacionális* kontextusban vizsgálja, azaz az autoritás, a szabadság, az igazságosság és a demokrácia nemzetállamokon átívelő, gyakran globális formáit elemzi.

Természetesen az 1990-es évek előtt is foglalkoztak filozófusok az egyén államokon átnyúló erkölcsi és politikai státuszával: a sztoikusoktól kezdve Erasmuson és Leibnizen keresztül Kanton át a sort hosszan folytathatnánk. Ami az utóbbi 15–20 évben megváltozott, az a kozmopolita elméletek kontextusa, amit a *globalizáció* – ellentmondásoktól sem mentes – kifejezésével írhatunk le röviden. Úgy tűnik, hogy az utóbbi két évtizedben egyre több

¹ Meg kell említeni a L'Harmattan Kiadó „Varietas Europaea” sorozatát, amelynek keretében megjelent magyar fordításban Jürgen Habermas tanulmánykötete, *A posztnevezeti állapot* (2006), továbbá két francia filozófus polémiája Európa kapcsán (Ferry és Thibaud 2006).

társadalmi szereplő – politikusok és civilek egyaránt – foglalkozik a nemzetállamokon átívelő igazságosság és demokrácia kérdéseivel. A nemzetközi politikaelmélet problémái, kitörve a filozófia diszciplínájából, ugyanakkor nem csupán több embert érdekelnek a 20. század végén és a 21. század elején, mint korábban, de maga a diskurzus és a diskurzusban részt vevő felek is egyre inkább államokon átívelő módon szerveződnek. Gyakran a *globális civil társadalom* – szintén ellentmondásokkal terhelt – fogalmával jelölik ezt az átalakulófélben lévő diskurzív teret, illetve annak résztvevőit.

A vita tehát arról szól, hogy a globalizációval összefüggésben milyen jelentésre tehet szert a demokrácia elmélete és gyakorlata. A kozmopolita szerzők amellet érvelnek, hogy a globalizáció aláassa a nemzetállami kereteken belül működő demokráciák legitimitását, s ebből azt a következtetést vonják le, hogy a demokrácia mibenlétét és határait újra kell gondolni. A bírálók egy része a kozmopoliták diagnózisát vonja kétségbe (misperint a globalizáció aláassa a nemzetállami demokráciák legitimitását); mások pedig a globalizáció, illetve a demokrácia adott koncepcióit kritizálják.

A vita ugyanakkor nem érinti a hagyományos, nemzetállami keretek között működő demokráciák elterjedéséhez illetve elterjesztéséhez, sem konkrét nemzetközi szervezetek, mint pl. az ENSZ vagy az Európai Unió demokratikusabbá tételéhez kapcsolódó kérdéseket. Gyakran ezek a témák is megjelennek a kortárs kozmopolita koncepciókban, összeállításunk azonban elsősorban a demokrácia hatáiról folyó elméleti vitába kíván betekintést adni.

Kozmopolita érvek és modellek

A demokrácia nemzetállamok feletti formáinak lehetőségét vizsgálva a kozmopolita elméleteknek mindenekelőtt három kérdésre kell választ adniuk: (1) *mit* értenek nemzetállamokon átívelő demokrácián, (2) *miért* van erre szükség, (3) *hogyan* lehetséges ezt megvalósítani. Nézzük e három kérdést.

(1) John Dryzek írására támaszkodva (1996) négy dimenzióban vizsgálhatjuk a demokrácia-elméleteket: az eljárás, az alany, a hatókör és a hitelesség tekintetében.

Az *eljárás* szempontjából hagyományosan részvételi és képviseleti formákat lehet megkülönböztetni. Egy képviseleti demokráciában meg kell határozni, hogy ki képvisel kit, illetve mit. A leggyakoribb megoldás szerint a választójoggal rendelkezők rendszeres időközönként megrendezett választások keretében választják ki képviselőiket. Egy másik megoldás szerint kisebb csoportok és szervezetek folyamatosan részt vesznek képviselőik révén a magasabb szintű politikai döntéshozatalban.

A képviseleti demokrácia bírálói a részvételi demokrácia mellett törnek lándzsát. Egy részvételi demokráciában meg kell határozni, hogy ki, miben, és milyen alapon vesz részt. Egy lehetséges liberális megoldás szerint minden fontos döntésben a politikai közösség tagjai közvetlen módon, szavazatukkal vesznek részt. Republikánusok ezzel szemben a politikai közéletben való aktív részvétel mellett érvelnek. Eszerint a globális demokrácia nem más, mint államhatárokon átnyúló nyilvános terek kiépítése és birtokba vétele.

A demokráciaelméletek meghatározzák, hogy kik és milyen alapon *alanyai* a politikának. Hagyományosan adott állam polgárai alkotják a politikai közösséget. Ezzel szembeállítható

egy önszerveződő közösségekől álló globális civil társadalom,² illetve a globális demokráciának alanya lehet egyszerűen az emberiség, egy elképzelt kozmopolisz polgárainak közössége.

A politikai közösség lehet több rétegű, változó kontúrú is. David Held modelljében³ az adott politikai döntés következményei által érintettek vesznek részt a döntések meghozatalában. Tehát például globális kérdésekben egy globális demokratikus szervnek kell döntést hoznia, helyi kérdésekben pedig helyi testületeknek. A démosz határai eszerint nem mindig esnek egybe az államhatárokkal.

A *hatókör* dimenziója azt fejezi ki, hogy a társadalmi viszonyok mely területeire terjed ki a demokratikus kontroll. Több szerző amellett érvel, hogy a transznacionális folyamatok aláássák bizonyos területek (pénzügyek, demográfia, környezetvédelem stb.) demokratikus felügyeletét. Például egy állam önmagában keveset tehet a globális felmelegedés mérsékléséért, illetve nem tudja felügyelni a külföldről sugárzott televíziók műsorait.

Végezetül a *hitelesség* arra vonatkozik, hogy a demokrácia alanyai mennyiben jól informáltak és elkötelezettek, avagy politikai részvételük mennyiben csupán szimbolikus. A hitelesség és az eljárás dimenziói részben átfedik egymást, hiszen az a felfogás, amelyik a demokráciát csupán az adott időközönként kiírt választásokon való részvételként értelmezi, kisebb elkötelezettséget kíván, mint például egy rousseau-i demokráciakonceptió, amely a közéletben való folyamatos és aktív részvételt szorgalmazza.

(2) Miért van szükség nemzetállamokon átívelő demokráciára? A kérdésre adott válaszok támaszkodhatnak normatív elvekre, illetve empirikus jelenségekre, valós társadalmi gazdasági folyamatokra is hivatkoznak (Bellamy és Castiglione 1998).

A *normatív bázist* rendszerint az emberi jogok egy elmélete adja. David Held az egyéni és kollektív sors feletti rendelkezést, vagyis az autonómiát tekinti a fő demokratikus elvnek. Richard Falk a „normatív demokrácia” hét elemét sorolja fel: az állampolgári beleegyezés, a jogállamiság, az emberi jogok, a részvétel, az elszámoltathatóság, a közjavak, az átláthatóság, illetve az erőszakmentesség elveit.

Ugyanakkor ezen normatív megközelítésekkel szemben Kimberly Hutchings (1999) rámutat, hogy az erkölcsi univerzalizmus nem szükségszerűen vonja maga után a politikai kozmopolitanizmust. Egyetemes erkölcsi elvek alapján lehet a nemzetállami rend mellett is érvelni,⁴ és hobbesiánus realisták is szorgalmazhatják egy világállam létrehozását.

Normatív megfontolások mellett rendszerint *empirikus jelenségek* is igazolják a nemzetállamokon átívelő demokratikus formák szükségességét. Az érvek hasonlóak: a transznacionális folyamatok és aktorok felett kevés hatalommal bírnak az egyes államok, aminek következtében demokratikus legitimitásuk megkérdőjelezhetővé válik.

(3) A kozmopolita elméleteknek számot kell adniuk arról is, hogyan lehetséges megvalósítani a demokráciamodelt, amelyet szorgalmaznak.

Kétféle hozzáállást különböztethetünk meg a nemzetközi rendszer demokratizálásával kapcsolatban. Egyfelől egy sor javaslat a létező intézmények reformjára irányul; másfelől lé-

2 Lásd pl. Richard Falk összeállításunkban szereplő írását.

3 Lásd írását a jelen válogatásban.

4 Lásd pl. Kis (2006).

teznek mélyebb, radikális változásokat sürgető kezdeményezések is, melyek gyakran teljesen új intézmények létrehozását szorgalmazzák.

Az első csoportba tartozik az a több tucat javaslat, ami az ENSZ demokratikusabbá tételét célozza. Számos kezdeményezés a Bretton Woods-i intézmények elveit és szabályait kívánja módosítani. Hasonlóképpen, a nemzetközi biztonsági, emberi jogi és környezetvédelmi rezsimekkel kapcsolatban is számtalan reformjavaslat fogalmazódott meg.

A radikálisabb javaslatok olyan új intézmények létrehozását szorgalmazzák, mint például a világparlament vagy egy nemzetközi pénzügyi tranzakciókat megadóztató bizottság.⁵ A 2003-ban létrejött Nemzetközi Büntetőbíróság egy megvalósult radikális kezdeményezés jó példája.

Ugyanakkor több szerző – így a válogatásban szereplő Richard Falk is – nem formális jogi és intézményi változásokat sürget; ők a globális demokrácia fő szereplőinek az önszerveződő közösségeket, a globális civil társadalmat tekintik.⁶ Mások a transznacionális társadalmi mozgalmak,⁷ illetve a nemzetállamokon átívelő nyilvánosság⁸ szerepét emelik ki.

Ellenérvek, bírálatok

A kozmopolita elméletekkel szemben felhozott bírálatok két fajtáját különböztethetjük meg: (1) az egyiket komunitáriusnak, (2) a másikat pedig realistának nevezhetjük. E két pozíciót Will Kymlicka és Chantal Mouffe gondolatmeneteivel mutatjuk be.

(1) Kymlicka *komunitáriusnak* minősített⁹ érvelése szerint a liberális demokráciák három fő elve (a szociális igazságosság, a deliberatív demokrácia, illetve az individuális szabadság) legjobban – vagy talán kizárólag – nemzeti politikai egységekben valósítható meg, ugyanis a demokratikus közösség tagjainak azonosulniuk kell egymással, meg kell bízniuk egymásban, és érteniük kell egymást. Azaz a politikai közösség tagjainak közös identitással és nyelvvvel kell rendelkezniük ahhoz, hogy hajlandóak legyenek áldozatokat hozni a közösség tagjaiért (pl. adófizetés formájában), képesek legyenek megvitatni politikai kérdéseket, és döntéseket tudjanak hozni. Továbbá az egyéni szabadság csak a kultúra közegén keresztül gyakorolható, hiszen „a kultúrában való jártasság meghatározza az elgondolható határait”.¹⁰

Mindezek fényében Kymlicka természetesen tartja, hogy a nemzetállamok feletti új politikai struktúrák létrehozásának alacsony a társadalmi támogatottsága. Az észak-amerikai közvélemény nem foglalkozik azzal, miként lehetne az Észak-amerikai Szabadkereskedelmi Egyezményt (NAFTA) szupranacionális politikai intézménnyé átalakítani. Az Európai Unió

5 Ez utóbbi létrehozását támogatandó jött létre 1998-ban az ATTAC (Association pour la Taxation des Transactions financières pour l'Aide aux Citoyennes et citoyens) nevű nemzetközi civil szervezet.

6 Lásd pl. Walzer (1995); Warkentin (2001); Anheier et al (2004); Kaldor (2004); Chandler és Baker (2005); Germain és Kenny (2005); Chandler (2004).

7 Lásd pl. Cohen és Rai (2000); Della Porta et al (1999); Khagram et al (2002); Smith és Hank (2002).

8 Habermas (2006).

9 Kymlicka (1995) egy *liberális* multikulturális demokráciaelméletet dolgozott ki, amelyet megkülönböztet a tradicionalista (vagy konzervatív) multikulturális elméletektől, ezeket gyakran szokta „komunitáriusnak” bélyegezni. Összetett elméletének lényegét a „csoportok közötti egyenlőség és csoporton belüli szabadság” fordulattal érzékelteti (Kymlicka 2007).

10 Margalit és Raz (1990) – idézi Kymlicka (jelen kötet: 73).

állampolgárainak nagy része pedig nem érdeklődik az Európai Parlament iránt – mint azt a választásokon való alacsony részvétel is jelzi.

Mi a magyarázata a nemzetállamokon átívelő demokratikus formák iránti közönynek? A nemzeti politikai elitel ellentétben a transznacionális elit nemigen számoltatható el, valamint nehezen érthető és elérhető. Érzékletes a Kymlicka (jelen kötet: 88) által hozott példa: „ha egy olasz farmer nem elégedett azzal, amit egy miniszter az olasz parlamentben tesz, akkor tudja, melyik nemzeti televíziónál vagy újságnál panaszkodjon, melyik politikai párttal vagy NGO-val vegye fel a kapcsolatot, és azért teheti ezt, mert beszél ugyanazt a nemzeti nyelvet, mint amelyet ezek a szervezetek. De hogy tudna egy olasz farmer az Európai Parlamentben egy dán miniszterrel szemben tiltakozni? Nem létezik páneurópai média, nincsenek páneurópai politikai pártok, és nincs páneurópai nyelv sem, a közös lojalitás és szolidaritás pedig érzékelhetetlen.”

(2) A *realistának* minősített elméletek körében számos eltérő, gyakran egymásnak ellentmondó megközelítéssel találkozhatunk. Chantal Mouffe bírálata több rokonságot is mutat a nemzetközi kapcsolatok területén klasszikus realistának nevezett elmélettel, azaz Hans Morgenthau (1946) és Edward Hallett Carr (1946) megközelítésével.

A klasszikus realisták és Mouffe egyaránt elvetik az etika elsődlegességét a politikával szemben, mivel a kozmopolita teoretikusok jelentős része a hagyományos politikai formákon, vagyis a pártpolitikai képviseleti rendszeren kívüli civil szervezeteket és társadalmi mozgalmakat tekinti a demokrácia főszereplőinek. Ahogy Mouffe (jelen kötet: 51) fogalmaz, „a világpolgár kozmopolita konstrukciója is csupán egy újabb kísérlet arra, hogy a moralitást a politika fölé helyezzék.” A kozmopolita polgárok új jogairól alkotott elképzelés tehát nem több, mint illúzió: nem a demokratikus jogok gyakorlásáról, hanem erkölcsi igényekről szól.

Ehhez kapcsolódóan, a globális demokrácia támogatói gyakran szembeállítják a „jó embereket” a „rossz politikusokkal”. Carr rámutat, hogy a szembeállítás általában felteszi, hogy az „emberek” érdekei „jótékonyak”, időben változatlanok és harmonikusan összeegyeztethetőek. Mouffe (i.m. 54) bírálata hasonló: „a kozmopolitizmus különböző formáival az a fő probléma, hogy – noha különböző csomagolásokba bújtatva – mind egy olyan konszenzusos kormányzás elérhetőségét feltételezi, amely túllép a politikumon, a konfliktuson és a negatívításon.” Carr és Mouffe intelme világos: a „globális civil társadalom” tagjainak értékei se nem harmonikusak, se nem változatlanok, és nem is szükségszerűen jótékonyak. A civil társadalom, a nyilvánosság, a demokratikus véleménynyilvánítás terepei nem mentesek a hatalmi viszonyoktól.

Mindazonáltal nem értelmetlen „globális civil társadalomról” vagy „globális nyilvánosságról” beszélni. Univerzális eszmék partikuláris érdekeket és értékeket rejthetnek. „Akármilyen áruhában teszi is ezt, a kozmopolita rend bevezetése valójában egyetlen modell, a liberális demokrácia modelljének egész világra való kiterjesztését eredményezné. Valójában ez azt jelentené, hogy még több ember kerülne közvetlenül a Nyugat ellenőrzése alá azzal a hivatkozással, hogy ez a modell az alkalmasabb az emberi jogok és az egyetemes értékek érvényre juttatására” (i.m. 52). Helddel polemizálva Mouffe (i.m. 51) hozzáteszi: „Held az általa felvázolt kozmopolita közösséget úgy mutatja be, mint »minden demokratikus állam« közösségét. Ki dönti el, melyik állam demokratikus, és milyen kritériumok alapján? Semmi kétség, hogy a nyugati demokráciafogalmat fogják alkalmazni.”

Konklúzió helyett

Milyen következtetést vonhatunk le a kozmopolita elméletek kommunárius és realista bírálatainak ismeretében? Elvessük, vagy módosítsuk a kozmopolita modelleket?

Több szerző köztes, harmadik utas megoldás mellett érvel. Ide sorolhatjuk Jürgen Habermas „alkotmányos patriotizmus” koncepcióját (1994) és Mitchell Cohen „meggyökeresedett kozmopolitanizmus” elméletét (1995). A harmadik utas szerzők egyetértenek abban a kommunárius bírálókkal, hogy a politikai közösség tagjainak rendelkezniük kell közös identitással, vagyis a *demos* és az *ethnos* nem választható el teljesen egymástól.

Ha nem teljesen, *milyen mértékben* választható el a demokratikus politikai kultúra partikuláris történelmi gyökereitől? Mi a múlt felé fordulásnak az a minimális mértéke, amely erkölcsileg elfogadható módon zár ki egyéneket a politikai közösségből (Bader 1997)?

A gyakorlati válaszok sokszínűek: több különböző intézményi berendezkedés is megfeleltethető a demokratikus alapelveknek. Ugyanakkor a létező és lehetséges intézmények megítélését lehetővé tevő normatív mérce megalkotása valódi elméleti kihívás. Reményeink szerint a jelen összeállítás sokaknak kedvet ad ahhoz, hogy csatlakozzanak a demokrácia új formáiról való közös gondolkodáshoz.

A jelen válogatásról

A blokk négy tanulmányt tartalmaz: kettőt nevezhetünk kozmopolitának, a másik kettő pedig a kozmopolita megközelítések markáns bírálatát adja.

David Held tanulmánya a rövid időn belül klasszikussá vált könyvének (Held 1995) alapéziseit tartalmazza. Kevés olyan kortárs, a demokrácia transznacionális, avagy kozmopolita formáiról szóló mű létezik, amelyik ne említené Held referenciává vált elméletét. Hasonlóan gyorsan vált referenciává és a bírálatok céltáblájává Richard Falk kozmopolita elmélete (Falk 1995), amelynek általa írt kivonatát közöljük magyarul.

A bírálók: Will Kymlicka és Chantal Mouffe. Mindketten explicit módon kritizálják Held elméletét. Mouffe megkülönböztet kétfajta kozmopolita elméletet, amelyek fő képviselőinek Heldet és Falkot tartja. Kymlicka és Mouffe más, a demokrácia nemzetállamok feletti formáit vizsgáló szerzők munkáit is elemzi, többek közt Mary Kaldor „globális civil társadalom” elméletét (2003), Micheal Hardt és Antonio Negri „birodalom” koncepcióját (2000) és Kis János álláspontját (2001). Jóllehet ezek a művek sajnós magyar nyelven nem hozzáférhetők, a bírálók interpretációin keresztül e koncepciókba is betekintést nyer az olvasó.

Hivatkozott irodalom

- Anheier, Helmut, Mary Kaldor és Marlie Glasius (szerk.) (2004): *Globális civil társadalom I.* Budapest: Typotex.
- Bader, Veit (1997): The Cultural Conditions of Transnational Citizenship: On the Interpenetration of Political and Ethnic Cultures. *Political Theory* (25)6.
- Bellamy, Richard és Dario Castiglione (1998): Between Cosmopolis and Community: Three Models of Rights and Democracy within the European Union. In *Re-Imagining Political Community. Studies in Cosmopolitan Democracy.* Daniele Archibugi, David Held és Martin Köhler (szerk.). London: Polity Press.
- Carr, Edward Hallett (1946): *The Twenty Years' Crisis.* New York: Macmillan.
- Chandler, David (2004): *Constructing Global Civil Society, Morality and Power in International Relations.* New York: Palgrave Macmillan.
- Chandler, David, és Gideon Baker (szerk.) (2005): *Global Civil Society: Contested Futures.* London: Routledge.
- Cohen, Mitchell (1995): Rooted Cosmopolitanism. In *Toward a Global Civil Society.* Michael Walzer (szerk.). Oxford: Berghahn.
- Cohen, Robin és Shirin M. Rai (szerk.) (2000): *Global Social Movements.* London: Athlone Press.
- Della Porta, Donatella, Hanspeter Kriesi és Dieter Rucht (szerk.) (1999): *Social Movements in a Globalizing World.* London: Macmillan Press.
- Dryzek, John. (1996): *Democracy in Capitalist Times. Ideals, Limits and Struggles.* Oxford: Oxford University Press.
- Falk, Richard (1995): *On Humane Governance.* London: Polity Press.
- Ferry, Jean-Marc és Paul Thibaud (2006): *Vita Európáról.* Budapest: L'Harmattan.
- Germain, Randall D. és Michael Kenny (szerk.) (2005): *The Idea of Global Civil Society: Ethics and Politics in a Globalizing Era.* London: Routledge.
- Habermas, Jürgen (1994): Struggles for Recognition in the Democratic Constitutional State. In *Multiculturalism: Examining the Politics of Recognition.* Amy Gutman (szerk.). Princeton: Princeton University Press.
- Habermas, Jürgen (2006): *A posztnemzeti állapot.* Budapest: L'Harmattan.
- Hardt, Michael és Antinno Negri (2000): *Empire.* Cambridge, MA: Harvard University Press.
- Held, David (1995): *Democracy and the Global Order: From the Modern State to Cosmopolitan Governance.* Cambridge: Polity Press.
- Hutchings, Kimberly (1999): *International political theory: rethinking ethics in a global era.* London: Sage.
- Kaldor, Mary (2003): *Global Civil Society: An Answer to War.* Cambridge: Polity Press.
- Khagram, Sanjeev, James V. Riker és Kathryn Sikkink (2002): *Restructuring World Politics. Transnational Social Movements, Networks, and Norms.* Minneapolis: University of Minnesota Press.
- Kis János (2001): Nation-Building and Beyond. In *Can Liberal Pluralism Be Exported? Western Political Theory and Ethnic Relations in Eastern Europe.* Will Kymlicka és Magdalena Opalski (szerk.). Oxford: Oxford University Press.
- Kis János (2006): Népszuverenitás. *Fundamentum* (2).
- Kymlicka, Will. (1995): *Multicultural Citizenship: A Liberal Theory of Minority Rights.* New York: Oxford University Press.
- Kymlicka, Will. (2007): *Multicultural odysseys: navigating the new international politics of diversity.* Oxford; New York: Oxford University Press.
- Margalit, Avishai és Joseph Raz (1990): National Self-Determination. *Journal of Philosophy* (87)9.
- Morgenthau, Hans (1946): *Scientific Man vs. Power Politics.* Chicago: University of Chicago Press.
- Smith, Jackie és Hank Johnston (szerk.) (2002): *Globalization and Resistance: Transnational Dimensions of Social Movements.* Lanham: Rowman & Littlefield.
- Walzer, Michael (szerk.) (1995): *Toward a Global Civil Society, International Political Currents.* Oxford: Berghahn Books.
- Warkentin, Craig (2001): *Reshaping World Politics: Ngos, the Internet, and Global Civil Society.* Lanham: Rowman & Littlefield.

